



Don Tonino Bello



MARIJA, ŽENSKA  
NAŠEGA ČASA

**Antonio Bello  
(Don Tonino Bello)**

**Marija,  
ženska našega časa**



Ljubljana 2022

## Kazalo

---

Škofova zaupljivost.....	7
O avtorju .....	13
Marija, ženska vsakdana.....	15
Marija, ženska brez leporečenja.....	19
Marija, ženska pričakovanja.....	23
Marija, zaljubljena ženska.....	27
Marija, noseča ženska .....	31
Marija, ženska sprejemanja .....	35
Marija, ženska prvega koraka.....	39
Marija, misijonarska ženska .....	43
Marija, pristranska ženska.....	47
Marija, ženska prvega pogleda.....	51
Marija, ženska kruha .....	55
Marija, ženska meje.....	59
Marija, pogumna ženska .....	63
Marija, ženska na poti .....	67

Marija, ženska počitka.....	71
Marija, ženska novega vina.....	75
Marija, ženska tišine .....	79
Marija, poslušna ženska.....	83
Marija, ženska služenja .....	87
Marija, prava ženska.....	91
Marija, ženska iz ljudstva .....	95
Marija, ženska, ki zna plesati .....	99
Marija, ženska velike sobote .....	103
Marija, ženska tretjega dne.....	107
Marija, ženska družabnosti .....	111
Marija, ženska zgornje izbe .....	115
Marija, čudovita ženska .....	119
Marija, elegantna ženska .....	124
Marija, ženska našega časa.....	129
Marija, ženska zadnje ure .....	133
Sveta Marija, spremljevalka na potovanjih .....	137

## Marija, ženska vsakdana

---

Kdo ve, kolikokrat sem ga prebral, ne da bi ob tem občutil kakršno koli čustvo, vendar se mi je tisti stavek iz koncila, ki je bil naveden pod podobo Device Marije, zdel tako drzen, da sem šel k viru, da bi preveril njegovo pristnost.

Točno tako. V četrtem odstavku Odloka o laiškem apostolatu drugega vatikanskega koncila je dobesedno zapisano: »Marija je tako kakor vsi ljudje živela na zemlji življenje, polno družinskih skrbi in truda.«

Medtem ko je živela na zemlji.

Ne na oblakih. Njene misli niso bile v zraku. Njena dejanja so imela obvezno značaj konkretnih stvari.

Čeprav jo je Bog pogosto klical v ekstazo, se ni počutila razbremenjeno napora, da bi se obdržala na tleh.

Daleč od abstrakcij vidcev, bega nezadovoljnih ali pobegov tistih, ki imajo privide, je trmasto vztrajala v strašljivem vsakdanjiku.

Še več: na zemlji je živel »kakor vsi ljudje«.

Živela je podobno kakor kakšna njena soseda. Pila je vodo iz istega vodnjaka. V istem možnarju je drobila pšenična zrna. Sedela je v hladu istega dvorišča.

Tudi ona se je zvečer vrnila utrujena po celodnev- nem delu.

Tudi njej so nekega dne rekli: »Marija, sivijo ti lasje.« V vodnjaku se je gledala kot v zrcalu in tudi ona je občutila nostalgijo vseh žensk, ko spoznajo, da mladost izginja.

Vendar pa presenečenj še ni konec, saj nam spoznanje, da je bilo Marijino življenje polno družinskih skrbi in truda kakor naše, tako zelo približa človeško delo, da začnemo sumiti, kako naša boleča rodovitnost morda ni tako nepomembna, kot si mislimo.

Da, tudi ona je imela težave z zdravjem, denarjem, odnosi in prilagajanjem. Kdo ve, kolikokrat se je vrnila iz pralnice z glavobolom ali skrbjo, ker Jožef že več dni ni imel dovolj dela v delavnici.

Kdo ve, na koliko vrat je potrkala in v sezoni mletja prosila za nekaj dni dela, da bi poskrbela za svojega Jezusa.

Kdo ve, koliko popoldnevov je preživela v žalosti, ko je obračala Jožefovo že tako obrabljeno ogrinjalo in iz njega naredila plašč, da njen sin ne bi bil osramočen med svojimi prijatelji v Nazaretu.

Kot vse žene je tudi ona gotovo doživljala krizne trenutke v odnosu z možem, čigar molčečnosti ni vedno razumela.

Kot vse matere je tudi ona s strahom in upanjem kukala v razburkane gube sinovega odraščanja.

Kot vse ženske je tudi ona doživela bolečino, ko se je počutila nerazumljeno, celo s strani dveh najbolj dragih oseb, ki ju je imela na svetu. Gotovo se je bala, da ju bo razočarala. Ali da ni kos svoji vlogi.

In potem ko bo v solzah raztopila muke neizmerne osamljenosti, bo v skupni molitvi končno našla veselje nadčloveškega občestva.

\*\*\*

Sveta Marija, ženska vsakdana, morda lahko le ti razumeš, da ta naša norost, ko te vračamo v meje zemeljske izkušnje, ki jo živimo tudi mi, ni znamenje modnih muh desakralizacije.

Če si za trenutek drznemo odstraniti tvojo avreolo, je to zato, ker želimo videti, kako lepa si, ko imaš odkrito glavo.

Če ugasnemo reflektorje, ki so uprti vate, je to zato, ker menimo, da lahko bolje premerimo vsemogočnost Boga, ki je v sencah tvojega telesa skrnil vire svetlobe.

Dobro vemo, da ti je bilo usojeno plutje po odprtem morju. Če te prisilimo, da pluješ ob obali, to ni zato, ker bi te želeli spraviti na raven naših kratkih popotovanj. Da bi se ob pogledu nate, ki si tako blizu obrežij naših razočaranj, zavedali, kako smo tudi mi poklicani, da se tako kot ti podamo v oceane svobode.

Sveta Marija, ženska vsakdana, pomagaj nam razumeti, da najbolj plodno poglavje teologije ni tisto, ki te umešča v Sveto pismo ali patristiko, duhovnost ali liturgiko, dogmatiko ali umetnost, marveč tisto,

ki te postavlja v nazareško hišo, kjer si med lonci in statvami, med solzami in molitvami, med klobčiči volne in zvitki Svetega pisma v vsej globini svoje naravne ženskosti doživljala veselje brez zlobe, grenkobo brez obupa, odhode brez vrnitve.

Sveta Marija, ženska vsakdana, osvobodi nas nostalgije po epopejah in nas nauči gledati na vsakdanje življenje kot na gradbišče, kjer se gradi zgodovinska odrešenja.

Razrahljaj okove naših strahov, da bomo tako kot ti izkusili prepuščenost Božji volji v vsakdanjih губah časa in počasnih agonijah ur, ki tečejo.

Vrni se, da bi nevsiljivo hodila z nami, ti, ki si ne navadno bitje, a zaljubljena v normalnost, ki si pogoltnila prah naše uboge zemlje, preden si bila okronana za nebeško kraljico.



## **Marija, ženska brez leporečenja**

---

Dobro vem, da to ni vzклик, ki bi ga vključili v lavretanske litanije. Toda če bi želeli svoje molitve k Mariji preoblikovati v bolj človeške izraze, bi jo morali najprej poimenovati: »Ženska brez leporečenja.«

Predvsem prava ženska. Kot Antonella, Beppejevo dekle, ki se še vedno ne more poročiti, ker je brezposelna, on pa je prav tako brez službe. Kot Angela, frizerka iz starega dela mesta, ki srečno živi z možem. Kot Isabella, vdova Lea, ki je prejšnji mesec umrl v brodolomu ladje in so ji na plečih ostali trije otroci. Kot Rosanna, redovnica stigmatinka, ki dela med odvisniki od drog v zavetišču Ruvo.

Prava ženska, iskrena in preprosta, brez duhovnega pretvarjanja. Čeprav je blagoslovljena med vsemi ženami, bi bila med njimi neprepoznavna, če ne bi imela oblačila, ki ji ga je hotel prikrojiti Bog: ogrnjena s soncem in okronana z zvezdami (prim. Raz 12,1).

Resnična ženska, predvsem pa ženska, ki ne govori veliko. Ne zato, ker bi bila sramežljiva kot Rossella, ki vedno molči iz strahu, da bi naredila napako. Ne zato, ker bi bila neodločna, kot Daniela, ki se stalno podreja moževi zlorabi moči, tako da vsako razpravo konča s tem, kako se z njim vedno strinja. Ne zato, ker bi bila brez čustev ali jih ne bi znala izraziti, tako kot Lella, ki ima čustev na pretek, a nikoli ne ve, kje začeti, in vedno molči.

Ženska z malo besedami, ker je v objemu Besede tako izkusila njeno ostro osredotočenost na bistveno, da lahko brez večjega napora razloči pristno med tisočimi nadomestki, trdno tkanino v vreči odpadkov, pristen glas v knjižnici apokrifov, umetniško delo v kupu ponaredkov.

Nobena človeška govorica ni mogla biti tako zgoščena kot Marijina. Sestavljena je iz enozložnih besed, ki so hitre kot »da«. Ali iz šepetov, ki so kratki kot *fiat*, zgôdi se. Ali iz predanosti, ki so popolne kot *amen*. Ali pa iz svetopisemskih odmevov, ki jih povezuje nit starodavne modrosti, nahranjene s plodno tišino.

Marija je ikona nasprotnosti leporečenja, ki ne pozira za nikogar. Niti za svojega Boga. Še manj za pridigarje, ki so jo pogosto uporabljali za izlitje svojega besedičenja.

Prav zato, ker v njej ni nobenega slovesnega deklamiranja, ampak je vse molitev, želimo, da nas spremlja na ovinkih našega ubogega življenja, v postu, ki se tiče predvsem besed.

Sveta Marija, ženska brez leporečenja, prôsi za nas, ki smo neozdravljivo bolni od vzvišenega govorjenja.

Z besedami, ki jih uporabljamo za skrivanje misli, namesto da bi jih razkrili, smo izgubili okus za preprostost.

Prepričani, da je za uveljavitev v življenju treba znati govoriti tudi takrat, ko nimamo kaj povedati, smo postali polni besedičenja in nezmožni tihote.

Strokovnjaki za tkanje besednih mrež nad kraterji nesmisla pogosto pademo v črne pasti absurda kot muhe v črnilnik.

Ker ne moremo priti do bistva stvari, smo si ustvarili baročno dušo, ki uporablja besedišče kot štukaturo, težave pa zaobidemo z vrtinci svoje literarne bistrournosti.

Sveta Marija, ženska brez leporečenja, prôsi za nas grešnike, saj se na naših ustnicah beseda razblihni v vrtinec nesmiselnih zvokov. Razpade na tisočere luske obupnih poudarkov. Postane glas, vendar nikoli ne postane meso. Napolni naša usta, a pusti naše maternice prazne. Ustvarja nam iluzijo občestva, vendar ne doseže niti dostojanstva sámogovora. In tudi potem, ko smo izrekli toliko besed, celo z eleganco in v neprekinjenem toku, ostanemo v bolečini neizrekljive suhosti: kot maske nekaterih vodnjakov, ki ne dajejo več vode in na njihovih obrazih ostaja le še skrčen nasmešek.

Sveta Marija, ženska brez leporečenja, katere nadčloveška veličina je zajeta v bliskovitem trenutku, ko izreče svoj *fiat*, prôsi za nas grešnike, ki smo med okrevanjem in ponovnim padanjem nenehno izpostavljeni opojnosti besed.

Zaščiti naše ustnice pred nepotrebnim otekanjem. Naj se naši glasovi, zjedreni na bistveno, vedno začinjajo z ograjami skrivnosti in nosijo vonj tišine.

Naredi nas podobne tebi, ki si zakrament prosojnosti.

In končno nam pomagaj, da bomo v kratkosti »da«-ja, izrečenega Bogu, doživeli sladek brodolom: kot v neskončnem morju.

Antonio Bello  
Marija, ženska našega časa  
*Knjiga Marijine kongregacije*

Imprimatur: SŠK, msgr. dr. Andrej Saje, novomeški škof in predsednik SŠK,  
št. 18-19/22, 3. 11. 2022

Naslov izvirnika: Maria donna dei nostri giorni  
© izvirnika: Edizioni San Paolo s.r.l., 2018. Piazza  
Soncino 20092 - 5 Cinisello Balsamo  
(Milano) - Italija.  
www.edizionisanpaolo.it  
© za slovensko izdajo: Družina d. o. o., 2022  
Izdaja: prva  
Prevod: Jan Dominik Bogataj OFM  
Jezikovni pregled: Vida Frelih  
Grafična priprava: Stanislav Oražem  
Oblikovanje naslovnice: Pavla Bonča  
Izdali in založili: Družina d. o. o.,  
Marijina kongregacija slovenskih  
bogoslavcev in duhovnikov  
Za založbo: Tone Rode, Mel Kovic  
Tiskano v Sloveniji  
Naklada: 1300 izvodov  
Ljubljana 2022



Vse informacije o knjigah založbe Družina najdete  
na spletni strani: [www.druzina.si](http://www.druzina.si),  
o Marijini kongregaciji pa [semenisce.si/mksbd](http://semenisce.si/mksbd).

CIP - Kataložni zapis o publikaciji  
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana  
27-312.47

BELLO, Antonio

Marija, ženska našega časa / Antonio Bello ; [prevod Jan Dominik  
Bogataj]. - 1. izd. - Ljubljana : Družina : Marijina kongregacija slovenskih  
bogoslavcev in duhovnikov, 2022

Prevod dela: Maria donna dei nostri giorni  
ISBN 978-961-04-0945-8 (Družina)  
COBISS.SI-ID 122661379